

Arrest

nr. 51 098 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Tula.

U verklaarde dat u werkzaam was als vrachtwagenchauffeur. U vervoerde goederen met een vrachtwagen die u in bruikleen had van een privé persoon.

U moest op 28 augustus 2009 in opdracht van uw baas goederen ophalen op de markt van Cherkizov. Bij uw vertrek van deze markt werd u tegengehouden door FSB medewerkers. U werd bewusteloos geslagen door deze medewerkers. Toen u bij kwam constateerde u dat uw vrachtwagen met goederen verdwenen was. U nam contact op met uw baas, de eigenaar van de vrachtwagen, die u adviseerde niets te ondernemen en de volgende dag af te spreken. U vernam tijdens deze afspraak dat u moest zorgen dat de vrachtwagen en goederen terugkwam of dat u het bedrag van 2 600 000 roebel moest vereffenen. U kreeg hiervoor anderhalve maand de tijd maar u slaagde er niet in het bedrag te vereffenen. Uw zoon werd zwaar geslagen door personen die werden gezonden door uw baas.

Omdat u gevaar liep vertrok u naar Moskou waar u uw reis naar Europa regelde. U verliet samen met uw echtgenote Moskou op 16 december 2009 en jullie kwamen in België toe op 18 december 2009, waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie jullie binnenlandse paspoorten, jullie geboorteaktes en medische attesten uitgereikt op 03/02/2010, 05/02/2010, 16/02/2020 en 22/02/2010 waaruit blijkt dat u ondermeer diabetes patiënt bent en dat u een achillespees ruptuur hebt, voor.”
Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt als volgt:

“Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er moet opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst kunt rekenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie in december 2009 verliet omdat u er niet in slaagde een bedrag van 2.600.000 roebel terug te betalen aan uw baas Ivanov Aleksandr, eigenaar van de vrachtwagen waarmee u reed en die werd gestolen op 28 augustus 2009 (gehoor CGVS p. 8, 9). Echter u maakt niet aannemelijk dat u voor uw problemen met uw baas Ivanov Aleksandr geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de politie.

U verklaarde dat u de diefstal van de vrachtwagen nooit bent gaan aanklagen bij de politie omdat de eigenaar dit niet wou.

Evenmin bent u de bedreigingen van uw baas, noch de aanval op uw zoon gaan aanklagen bij de politie omdat u van oordeel was dat niemand bij de politie naar u zou luisteren omdat u uit de Kaukasus kwam en u een eenvoudige chauffeur was (gehoor CGVS p.10, 11).

Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende.

Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat u geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij op zijn minst een poging onderneemt om de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land aan te spreken.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Jullie binnenlandse paspoorten en jullie geboorteaktes tonen enkel jullie identiteit en jullie nationaliteit aan, wat niet ter discussie staat. De medische attesten uitgereikt op 03/02/2010, 05/02/2010, 16/02/2020 en 22/02/2010 tonen aan dat u ondermeer diabetes patiënt bent en dat u een achillespees ruptuur hebt. Dit staat evenwel in deze beslissing niet ter discussie.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Tula.

U verklaarde dat uw echtgenoot werkzaam was als vrachtwagenchauffeur.

Uw echtgenoot vervoerde goederen met een vrachtwagen die hij in bruikleen had van een privé persoon.

Uw echtgenoot moest op 28 augustus 2009 in opdracht van zijn baas goederen ophalen op de markt van Cherkizov. Bij zijn vertrek van deze markt werd hij tegengehouden door FSB medewerkers. Hij werd bewusteloos geslagen door deze medewerkers. Toen uw echtgenoot bij kwam constateerde hij dat zijn vrachtwagen met goederen verdwenen was. Uw echtgenoot nam contact op met zijn baas, de eigenaar van de vrachtwagen, die hem adviseerde niets te ondernemen en de volgende dag af te spreken. Uw echtgenoot vernam tijdens deze afspraak dat hij moest zorgen dat de vrachtwagen en goederen terugkwam of dat hij het bedrag van 2 600 000 roebel moest vereffenen. Uw echtgenoot kreeg hiervoor anderhalve maand de tijd maar slaagde er niet in het bedrag te vereffenen. Uw zoon werd zwaar geslagen door personen die werden gezonden door de baas van uw echtgenoot. Omdat uw echtgenoot gevaar liep vertrok hij naar Moskou waar hij jullie reis naar Europa regelde.

U verliet samen met uw echtgenoot Moskou op 16 december 2009 en jullie kwamen in België toe op 18 december 2009, waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie binnenlandse paspoorten, jullie geboorteaktes en medische attesten uitgereikt op 03/02/2010, 05/02/2010, 16/02/2020 en 22/02/2010 waaruit blijkt dat uw echtgenoot ondermeer diabetes patiënt is en dat hij een achillespees ruptuur heeft, voor.”
Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, X, luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Badalyan Merujan (OV. 6.549.049).

Meer bepaald de problemen die hij had met zijn baas omwille van de diefstal van de vrachtwagen waarmee uw echtgenoot reed. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève op basis van de verwijzing naar de problemen van uw echtgenoot. Verder wijst niets in uw verklaringen op het bestaan van zwaarwichtige gronden die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd.

(...)”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 mei 2010 een schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikel 62 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van *“de Conventie van Genève”*.

Ze laten gelden dat hun verhoren op het Commissariaat-generaal niet ernstig genomen werden gezien het verhoor van verzoeker 1uur 37 minuten duurde en dat van verzoekster 45 minuten. Op dergelijke korte tijd kan de commissaris-generaal volgens hen geen volledig en gedetailleerd overzicht verwerven van hun problemen.

Verder stellen ze dat de commissaris-generaal met zijn motivering dat ze eerst bescherming dienden te zoeken in eigen land, *“kort door de bocht gaat”* (zie het verzoekschrift, p. 5) en de zaken toch iets te eenvoudig voorstelt.

Verzoeker wijst erop dat hij *“vrij uitgebreid”* (zie het verzoekschrift, p. 5) over deze kwestie werd ondervraagd en dat hij daarbij uitgelegd heeft waarom de politie niet gecontacteerd werd, namelijk dat *“wel meerdere mensen met een donker tintje dit soort problemen riskeren”* en dat de politie dit soort feiten niet ernstig wil onderzoeken *“zolang mannen als Ivanov hen te vriend houden”*. Ook beweert hij dat de politie zich gemakkelijk laat omkopen.

Volgens hem was het dan ook nutteloos om de politie in te schakelen.

Verder laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal *“zijn gehoornota’s maar half citeert en wijselijk de elementen die niet in zijn kraam passen, afzwakt”* (zie het verzoekschrift, p. 5) en verwijst hij naar de *“Guide des Procédures”* waarin meer bepaald gesteld wordt *“dat men zich dient te verplaatsen naar de persoonlijke situatie van verzoeker’ en hoe deze het probleem beleefd heeft”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging die impliciet door de overheid getolereerd werden en besluit dat *“indien zij niet als andere etnie zouden worden beschouwd, minstens als een vervolgte sociale groep te bestempelen zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 6). Ze vragen dat van hen de vluchtelingenstatus erkend wordt.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ze menen dat indien de acties zoals ondernomen tegen personen die niet kunnen ingaan op pogingen tot afpersing, niet als *“vervolging”* kunnen worden beschouwd, het in ieder geval daden zijn zoals beoogd in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Ze leggen uit *“Dat de integriteit van verzoeker onmogelijk kan gewaarborgd worden in een land als Rusland indien Ivanov lucht krijgt van zijn terugkeer”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, X, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, X, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december

1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Verder stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van "*de Conventie van Genève*" (zie het verzoekschrift, p. 2) als middel onontvankelijk is. Verzoekers laten na aan te duiden welk artikel ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

2.5. Daar waar verzoekers poneren dat hun verhoren te kort waren en dat ze door de commissaris-generaal niet ernstig genomen werden, merkt de Raad op dat verzoeker nochtans enige regels verder stelt dat hij "*vrij uitgebreid over deze kwestie* (lees: het al dan niet gebrek aan bescherming in eigen land) *werd ondervraagd*" (zie verzoekschrift, p. 5).

Ook stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel aan verzoeker als aan verzoekster bij het einde van hun gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of ze nog iets toe te voegen hadden aan hun relaas, beiden antwoordden "*neen*" (zie verhoorverslagen van 12 maart 2010: verzoeker, p. 12, verzoekster, p. 8).

Het verwijt dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding is niet ernstig. Immers, verzoekers kregen tijdens hun verhoren wel degelijk de kans om hun asielmotieven uiteen te zetten en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

2.6. Verder benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, zeker nu het in casu gebeurtenissen betreft die zich situeren in de privaatrechtelijke sfeer.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“(…)

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. (…)”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Het verwijt dat de commissaris-generaal “te kort door de bocht gaat en de zaken iets te eenvoudig voorstelt”, is onterecht.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier (zie verhoorverslag van 12 maart 2010, p. 10) blijkt dat verzoekers zelfs geen enkele poging hebben ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. Dergelijke handelwijze is inderdaad onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in hun land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Het argument van verzoekers dat de Russische autoriteiten hen niet serieus zouden nemen gezien hun etnische origine en dat de politie zich gemakkelijk laat omkopen, is slechts een blote bewering waarover geen enkele concrete informatie wordt bijgebracht.

Verzoekers maken derhalve op geen enkele manier aannemelijk dat de autoriteiten onwillig of onmachtig zijn om hen bescherming te verlenen.

Deze vaststelling volstaat om te stellen dat niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/5, §1, c van de wet van 15 december 1980, zodat noch een vervolging in de zin van artikel 48/3, noch een ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking kan worden genomen.

Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu het geval is, is enkel het behoren tot een bepaalde sociale groep, zoals verzoekers in hun verzoekschrift (zie p. 6) stellen, geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

Gelet op wat voorafgaat, kan van verzoekers de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend, noch kan hen de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a en b niet worden toegekend.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE